

РЕШЕНИЕ

№ 897

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мария Стоева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10708** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Ц. С. С. срещу решение от 12.10.2022 г. по нахд № 6668/2022 г. на Софийския районен съд, НО, 112 състав.

С решението съдът е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-4332-006312/16.04.2021 г., издадено от началник група при ОПП - СДВР, с което на касатора на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 3000 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т.2 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение. Жалбоподателят поддържа, че е налице противоречие между фактическата обстановка, отразена в АУАН, и наказателното постановление. Прави искане съдът да постанови решение, с което да отмени решението на СРС.

В съдебното заседание касаторът Ц. С., чрез адв. Г. от САК, поддържа подадена жалба с релевираните в нея доводи. В представените писмени бележки процесуалният

представител на касатора излага съображения за неправилност на първоинстанционното решение, като навежда идентични с изложените в жалбата съображения.

Ответникът, редовно призван, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните гласни и писмени доказателства е установил фактическата страна на спора, като е приел за установено, че на 12.03.2022 г., около 00:50 часа, касаторът е управлявал л.а. „БМВ“, модел 530Д, с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], по [улица], с посока на движение от ул. „Проф. д-р Иван Странски“ към Околовръстния път, като при управление на автомобила извършвал рязка маневра, изразяваща се в преднамерено извеждане на автомобила извън контрол, чрез презавиване, което от своя страна довело до загуба на сцепление на гумите. Последното било пряко възприето от св. С., според когото касаторът извършвал т.нар. „дрифт“ с автомобила – движението на автомобила се изразявало в поднасяне, чрез извеждане на автомобила извън равновесие, т.е. от едната лента за движение минавал рязко в другата, с поднасяне на задната част и извеждане на автомобила, като по този начин водачът е нарушил разпоредбата на чл. 104б, т.2 ЗДвП. За констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с № 582929/12.03.2022г., връчен на водача, който го е подписал без възражения. Въз основа на АУАН е издадено и оспореното наказателно постановление. Софийският районен съд, преценявайки събраните доказателства, е формирал изводи, че е налице доказано изпълнително деяние от обективна страна, както и че от субективна страна нарушението е извършено при пряк умисъл от страна на водача, поради което е потвърдил оспореното наказателно постановление.

Неоснователно е възражението на касатора за недоказаност извършването на нарушението. Разпитан в съдебно заседание, актосъставителят, който е бил и очевидец на нарушението, е дал показания – описал е нарушението и обстоятелствата, при които е било осъществено. Съобразно дадените с т. 6 от Постановление № 2 от 15.12.1978 г. по н. д. № 2/78 г. на Пленума на ВС разяснения когато актът не се оспорва, а се възразява само срещу размера на наказанието, той е доказателство за извършеното нарушение. Съставеният акт, обаче, няма презумптивна доказателствена сила. От това следва, че когато актът се оспорва, съдът е длъжен да събере доказателства за отразените в него фактически констатации чрез разпита на актосъставителя, свидетеля и др. Цитираното ППВС вменява в задължение на съда да разпита актосъставителя. В тази връзка настоящият състав счита, че свидетелските показания са правилно кредитирани от СРС, тъй като са непротиворечиви, логични и ясни, като се и подкрепят от събраните по делото писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло формираните от Софийския районен съд

правни изводи. Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Фактическите констатации, описани в тях, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Още повече, че според разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е за жалбоподателя. Това нормативно установено положение има за последица разместването на доказателствената тежест в процеса, при което нарушителят е този, който чрез пълно и главно доказване следва да опровергае съдържащите се в АУАН констатации, свързани с нарушението. Касаторът не е ангажирал доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд, а в касационната жалба са изложени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито на направените изводи.

С разпоредбата чл. 104б, т. 2 от ЗДвП се регламентира забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая е установено, че на 12.03.2022 г., около 00:50 часа, касаторът е управлявал л.а. „БМВ“, модел 530Д, с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], по [улица], с посока на движение от ул. „Проф. д-р Иван Странски“ към Околовръстния път, като при управление на автомобила не е използвал пътя съгласно неговото предназначение /за превоз на хора и товари/, а го е използвал с цел извършване на дрифт чрез рязка маневра, изразяваща се в преднамерено извеждане на автомобила извън контрол, чрез презавиване, което от своя страна довело до загуба на сцепление на гумите. Събраните писмени и гласни доказателства в своята съвкупност доказват вмененото на касатора нарушение по чл.104б, т.2 ЗДвП.

Неоснователни са възраженията на касатора за наличие на други фактори, които биха могли да бъдат причина за поведението на превозното средство на пътя. Наличието на специфични атмосферни условия поради конкретен сезон, на което се позовава защитата на жалбоподателя, би било индиция водачът да управлява автомобила със завишено внимание и съобразено с пътните условия и обстановка.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая наложените на жалбоподателя наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за тяхното редуциране.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XXVI касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.10.2022 г. по нахд № 6668/2022 г. на Софийския районен съд, НО, 112 състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.